

"Het laatste jaar"

De bel galmde door het gebouw. Alsof er een sluis open ging, spoelden alle leerlingen uit de klaslokalen door de gang naar buiten. Niemand schonk enige aandacht aan die ene jongen, wachtend in het achterste klaslokaal. Pas nadat het laatste kind de gang uit was en door de opengeslagen deuren het schoolplein op rende kwam deze jongen overeind. Stoïcijns keek hij het klaslokaal rond en concentreerde zich op de leegte. De middagpauze was eigenlijk niet aan hem besteed, maar de rust die de waterval van kinderen achterliet nam hij altijd met een intens genot in zich op. Hij schoof met een knarsend geluid zijn stoel achteruit en kwam langzaam omhoog. Zijn haar hing voor zijn ogen tot op het puntje van zijn onopvallende neus. Het was een van de dingen die de andere kinderen vreemd vonden aan hem. Ze begrepen niet waarom zijn donkerbruine haren niet geknipt werden door zijn moeder. Daarnaast waren zijn ogen een vreemde verschijning.

Tijdens een biologie les hadden ze allemaal hun kleur ogen met elkaar vergeleken. De herfstbruine ogen van Mirjam met de azuurblauwe ogen van Peter. De smaragdgroene ogen van Chantal met het lichtblauwe gespikkelde linkeroog van Jelle. Zijn ogen waren tijdens de laatste jaarwisseling getroffen door een vuurpijl en zijn recheroog was geheel weg. Toen Edwin van achteren op zijn schouder werd getikt en hij zich omdraaide zag zijn achterbuurman Bastiaan geen gekleurde ogen.

'Haal je haren eens voor je ogen weg!' was de logische opmerking die volgde. Op het moment dat Edwin zijn haren weg schoof zagen de kinderen pas voor het eerst zijn hele gezicht, wat normaliter verscholen ging achter zijn kapsel. De grote ogen van Bastiaan evenaarde de afmetingen van de Friese meren bij het zien van de zilvergrijze ogen waarin kleine gitzwarte pupillen stonden.

'Hé Jelle', riep hij luidt door de klas. 'Zijn ogen zijn nog vreemder dan die van jou!' Als nog niet iedereen keek dan was dit in elk geval voldoende om de aandacht op hem te laten vestigen. Sindsdien wisten de kinderen waarom, volgens hen, zijn moeder hem niet knipte.

Het gegil en gejuich drong nu duidelijk door de openstaande ramen naar binnen zodat het serene moment van stilte verloren ging. Edwin pakte een drinkfles uit zijn rugzak, door zijn moeder gevuld met cola, en twee grote, met nootjes gevulde, chocolade repen. Dat was zijn lunch. Zijn te grote spijkerbroek werd omhoog gehouden door een oude leren riem terwijl wijde gerafelde broekspijpen over de grond sleepten. Hij liep rustig het klaslokaal uit en sloeg rechtsaf.

Toen hij langs de lerarenkamer liep, keek hij naar binnen en zag daar zijn leraar, meneer Ter Nolte, aan een tafeltje zitten. Voor hem stond een mok met, naar alle waarschijnlijkheid, dampende koffie waar hij geen aandacht aan schonk. Nee, zijn aandacht ging helemaal naar juffrouw Sylvia van een groep lager. Zij gaf pas sinds dit schooljaar les aan groep zeven en was vanaf dag één bekeken door meneer Ter Nolte. Zijn blik gevangen door haar glanzende blonde haren en een paar prachtig gevormde borsten. Sindsdien had hij zich gedragen als een verliefde puber en dat was de kinderen niet ontgaan. Ter Nolte wrikte zijn blik los van Sylvia toen hij Edwin opmerkte en kwam met een dunne glimlach naar hem toe geschreden.

'Ha die Edwin', probeerde hij enigszins amicaal over te komen. Edwin keek hem aan zonder dat er een spoor van emotie zichtbaar was op zijn gezicht en antwoordde met een veelzeggende stilte.

Niet wetende wat hij met zo'n antwoord aan moest, hield Ter Nolte zijn dunne glimlach in stand en sloot behoedzaam de deur van de lerarenkamer.

Ongevoelig voor de schijnbaar vriendelijk toenadering van zijn leraar slofte Edwin verder de gang door. Voor hem zag hij de opengeslagen deuren als een mysterieuze poort naar een andere wereld. Een wereld waar nu het zonlicht overheerste en iedere lach een dubbele betekenis had. Niet zijn wereld in elk geval, maar tijdens de middagpauze moest iedereen met goed weer naar buiten en was hij gedwongen het domein van de lacherige pestkoppen te betreden.